

De digitale nieuwsbrief van de parochiefederaties Kortenberg en Herent

Editie 2021/2

Eindelijk terug

Ik wist het niet meer. Dat wisselen van computer zoveel extra werk met zich meebracht. Alle zaken die je wil behouden, moet je natuurlijk overzetten. En dat wil al eens tegenvallen. Soms gaat het prima, andere keren loopt het helemaal fout, waardoor je weer opnieuw moet proberen. Pfff. Niet eenvoudig allemaal. Ondertussen is het terug wat werkbaar. Alleen nog wat illustraties en dergelijke overzetten en we zijn weer helemaal operationeel. Al die werkzaamheden zijn de reden waarom we vorige week geen nieuwsbrief hebben verstuurd. Er werd wel een bezinning gemaakt en via Facebook aan de vrouw en man gebracht, maar mailen lukte even niet. Deze bezinning heb je dus nog te goed !

Zoals jullie weten, hebben we niet de ambitie om te concurreren met het parochieblad Kerk en Leven. We willen enkel aanvullend werken. Kort op de bal spelen. En jullie op de hoogte brengen van nieuws dat niet kan wachten om verspreid te worden of nieuws dat best wat herhaling verdient. Dit gezegd zijnde... daar gaan we dan.

Drie belangrijke berichten :

Ben je nog niet geabonneerd op deze nieuwsbrief ? Wil je de nieuwsbrief in de toekomst nog ontvangen ? Vergeet dan zeker niet om je mailadres door te geven aan secretariaatmeerbeek@telenet.be, want vanaf de volgende editie zullen we, op enkele uitzonderingen na, de nieuwsbrief enkel aan onze abonnees versturen. Zo willen we voorkomen dat deze info in spam terecht komt.

Nieuwe naam : We hebben al enkele suggesties binnen, maar er mag gerust nog wat bij. Volgende keer laten we jullie de keuze maken. Stuur jullie ideetjes gerust nog door.

Zelf nieuws ? Heb je zelf nieuws dat snel verspreid moet worden ? Laat het ons weten en we maken er een nieuwsbrief over.

Bezinningen en vieringen

Sedert de laatste nieuwsbrief zijn er nog drie bezinningen aangemaakt.

Voor de kinderen van de leeftijd van onze eerste communiekanten over *de doop van de Heer*

<https://youtu.be/oEBbUUBSHc8>

Kom en zie ! is een bezinning rond de 2^e zondag van het jaar :

<https://youtu.be/gMnNNByk9Dw> en

een tweede rond "*Hij kent mij bij mijn naam* : voor de jongeren van de leeftijd van onze

Vormelingen : <https://youtu.be/MOqwJ3SwgU4>

Tot slot werden ook de bezinningen rond de derde zondag van het jaar "*ingeblikt*" :

<https://youtu.be/qzX1Z-J6cXk>

En we blijven doorgaan, zolang we niet op een normale manier kunnen vieren met elkaar.

Volgende week zenden we opnieuw een eucharistie uit ter gelegenheid van Lichtmis.

Aswoensdag

En ook Aswoensdag zal dit jaar anders zijn. Een askruisje aanbrengen op het voorhoofd van een gelovige is er dit jaar niet bij. Want je weet het, contact maken is uit den boze. Daarom maken we een kaartje met een bezinningstekst en een psalm om te bidden. De priesters die meewerken in onze federaties zullen samen met Diaken Bart en mezelf de as zegenen en alle kaartjes voorzien van een askruisje. Deze kaartjes zullen op Aswoensdag in onze kerken liggen. Is jouw parochiekerk niet open ? Geen nood, contacteer

het federatiesecretariaat (secretariaatveltem@skynet.be voor de federatie Herent, secretariaatmeerbeek@telenet.be voor de federatie Kortenberg) of Chantal : 0475 53 54 89. In de federatie Kampenhout zijn alle kerken open.

En dan is er nog dit...

Het gedicht van en voorgedragen door Amanda Gorman bij de Inauguratie van Joe Biden als 46ste President van de Verenigde Staten op 20 januari 2021

Je hebt het misschien gezien en gehoord. Een jonge dame bracht bij de Inauguratie van Joe Biden op indrukwekkende wijze een gedicht. We publiceren het op de volgende bladzijden, samen met de vertaling.

That is the hill we climb

When day comes, we ask ourselves where can we find light in this never-ending shade?

The loss we carry, a sea we must wade.

We've braved the belly of the beast.

We've learned that quiet isn't always peace,

and the norms and notions of what "just" is isn't always justice.

And yet, the dawn is ours before we knew it.

Somehow we do it.

Somehow we've weathered and witnessed a nation that isn't broken,

but simply unfinished.

We, the successors of a country and a time where a skinny Black girl descended from slaves and raised by a single mother can dream of becoming president, only to find herself reciting for one.

And yes, we are far from polished, far from pristine,

but that doesn't mean we are striving to form a union that is perfect.

We are striving to forge our union with purpose.

To compose a country committed to all cultures, colors, characters, and conditions of man.

And so we lift our gazes not to what stands between us, but what stands before us.

We close the divide because we know, to put our future first, we must first put our differences aside.

We lay down our arms so we can reach out our arms to one another.

We seek harm to none and harmony for all.

Let the globe, if nothing else, say this is true:

That even as we grieved, we grew.

That even as we hurt, we hoped.

That even as we tired, we tried.

That we'll forever be tied together, victorious.

Not because we will never again know defeat, but because we will never again sow division.

Scripture tells us to envision that everyone shall sit under their own vine and fig tree and no one shall make them afraid.

If we're to live up to our own time, then victory won't lie in the blade, but in all the bridges we've made.

That is the promise to glade, the hill we climb, if only we dare.

It's because being American is more than a pride we inherit.

It's the past we step into and how we repair it.

We've seen a force that would shatter our nation rather than share it.

Would destroy our country if it meant delaying democracy.

This effort very nearly succeeded.

But while democracy can be periodically delayed,

it can never be permanently defeated.

In this truth, in this faith, we trust,

for while we have our eyes on the future, history has its eyes on us.

*This is the era of just redemption.
We feared it at its inception.
We did not feel prepared to be the heirs of such a terrifying hour,
but within it, we found the power to author a new chapter, to offer hope and laughter to ourselves.
So while once we asked, 'How could we possibly prevail over catastrophe?' now we assert,
'How could catastrophe possibly prevail over us?
' We will not march back to what was, but move to what shall be:
A country that is bruised but whole, benevolent but bold, fierce and free.
We will not be turned around or interrupted by intimidation because we know our inaction
and inertia will be the inheritance of the next generation.
Our blunders become their burdens.
But one thing is certain:
If we merge mercy with might, and might with right, then love becomes our legacy and
change, our children's birthright.
So let us leave behind a country better than the one we were left.
With every breath from my bronze-pounded chest, we will raise this wounded world into a
wondrous one.
We will rise from the golden hills of the west.
We will rise from the wind-swept north-east where our forefathers first realized revolution.
We will rise from the lake-rimmed cities of the midwestern states.
We will rise from the sun-baked south.
We will rebuild, reconcile, and recover.
In every known nook of our nation, in every corner called our country,
our people, diverse and beautiful, will emerge, battered and beautiful.
When day comes, we step out of the shade, aflame and unafraid.
The new dawn blooms as we free it.
For there is always light,
if only we're brave enough to see it.
If only we're brave enough to be it.*

De heuvel die we beklommen

*Als de dag aanbreekt, vragen we ons af waar we licht kunnen vinden in deze eindeloze
schaduw?
Het verlies dat we dragen, een zee die we moeten doorwaden.
We hebben de buik van het beest getrotseerd.
We hebben geleerd dat rust niet altijd vrede is,
en dat noties van wat "rechtvaardig" is, niet altijd rechtvaardigheid is.
En toch, de dageraad is van ons voordat we het wisten.
Op de een of andere manier doen we het.
Op de een of andere manier hebben we een natie doorstaan en meegemaakt die niet
gebroken is, maar gewoon niet af is.*

Wij, de opvolgers van een land en een tijd waarin een mager zwart meisje, afstammend van slaven en opgevoed door een alleenstaande moeder, ervan kan dromen president te worden, om vervolgens zelf voor te dragen.

En ja, we zijn verre van gepolijst, verre van ongerept, maar dat betekent niet dat we streven naar een land dat perfect is.

We streven ernaar om ons land te smeden met een doel.

Om een land samen te stellen dat zich inzet voor alle culturen, kleuren, karakters en omstandigheden van de mens.

En dus richten we onze blik niet op wat tussen ons staat, maar op wat voor ons staat.

We dichten de kloof omdat we weten dat we, om onze toekomst op de eerste plaats te zetten, eerst onze verschillen opzij moeten zetten.

We leggen onze wapens neer, zodat we onze armen naar elkaar kunnen uitstrekken.

We willen geen schade berokkenen aan iemand maar harmonie voor allen.

Laat de wereld, als niets anders, zeggen dat dit waar is:

Dat zelfs als we rouwden, we groeiden.

Dat zelfs als we pijn hadden, we hoopten.

Dat zelfs als we moe waren, we probeerden.

Dat we voor altijd verbonden zullen zijn, zegevierend.

Niet omdat we nooit meer een nederlaag zullen kennen, maar omdat we nooit meer verdeeldheid zullen zaaien.

De Schrift zegt ons voor ogen te houden dat ieder onder zijn eigen wijnstok en vijgenboom zal zitten en dat niemand hem bang zal maken.

Als wij onze eigen tijd waar willen maken, dan zal de overwinning niet liggen in het mes, maar in alle bruggen die wij hebben gemaakt.

Dat is de belofte die we moeten inlossen, de heuvel die we beklimmen, als we maar durven.

Het is omdat Amerikaan zijn meer is dan een trots die we erven.

Het is het verleden waar we in stappen en hoe we het herstellen.

We hebben een kracht gezien die onze natie liever zou verbrijzelen dan delen.

Dat ons land zou vernietigen als het betekende dat de democratie vertraagd zou worden.

Deze poging was bijna geslaagd.

Maar terwijl democratie periodiek kan worden vertraagd,

kan zij nooit voorgoed worden verslagen.

Op deze waarheid, op dit geloof, vertrouwen wij,

want terwijl wij onze ogen op de toekomst richten, richt de geschiedenis haar ogen op ons.

Dit is het tijdperk van de rechtvaardige verlossing.

Wij vreesden het toen het begon.

We voelden ons niet voorbereid om de erfgenamen te zijn van zo'n angstaanjagend uur, maar we vonden er de kracht in om een nieuw hoofdstuk te schrijven, om onszelf hoop te geven en te lachen.

Terwijl wij vroeger vroegen: "Hoe kunnen wij de catastrofe overwinnen?", beweren wij nu: "Hoe kan de catastrofe ons overwinnen?"

Wij zullen niet terugkeren naar wat was, maar ons bewegen naar wat zal zijn:

Een land dat gekneusd is maar heel, welwillend maar moedig, krachtig en vrij.

Wij laten ons niet door intimidatie van de wijs brengen of onderbreken, omdat wij weten dat onze passiviteit en traagheid de erfenis van de volgende generatie zal zijn.

Onze blunders worden hun lasten.

Maar één ding is zeker:

Als we barmhartigheid met macht verenigen, en macht met recht, dan wordt liefde onze nalatenschap en verandering het geboorterecht van onze kinderen.

Dus laten we een land achterlaten dat beter is dan het land dat ons werd achtergelaten.

Met elke ademtocht uit mijn bronzen borst zullen we deze gewonde wereld veranderen in een wonderbaarlijke wereld.

We zullen oprijzen uit de gouden heuvels van het westen.

We zullen oprijzen uit het winderige noordoosten, waar onze voorvaderen voor het eerst revolutie realiseerden.

We zullen opstaan uit de met meren omzoomde steden van het midwesten.

We zullen opstaan uit het zonovergoten zuiden.

We zullen heropbouwen, verzoenen en herstellen.

In elk hoekje van onze natie, in elke hoek die ons land heet,

zullen onze mensen, divers en mooi, tevoorschijn komen, gehavend en mooi.

Als de dag aanbreekt, stappen we uit de schaduw, in vuur en vlam en zonder angst.

De nieuwe dageraad bloeit als wij hem bevrijden.

Want er is altijd licht,

als we maar dapper genoeg zijn om het te zien!

Als we maar dapper genoeg zijn om het te zijn.

Tip van de Week

Bekijk en beluister de bezinning van deze week.

Neem er één zinnetje uit dat jou raakt en schrijf het op.

Hang het op een plaats waar je regelmatig langs loopt.

En 's avonds voor het slapen gaan, zet je even neer.

Je steekt een kaarsje en maakt even stil.

Lees voor jezelf innerlijk het zinnetje nog eens en neem even de tijd om er bij te mediteren.

Een fijne werkweek en graag tot volgend weekend.

Chantal Lemmens

Pastoraal Coördinator